

EN VERDEN EFTERLYSER NY REVOLUTION

Af Børge Hjerl-Hansen

REVOLUTION er paa Moden. Europas *Ansigt* er sminket af Revolutioner: røde og sorte, brune og hvide, og Europas *Sjæl* er rynket af Revolutioner indenfor Religion og Moral, Kunst og Videnskab.

Sammenlignet med Førkrigstiden maa enhver uvildig fælde den Dom: Den gamle Verden er forvandlet! Om det har været en Forynglingskur til det bedre er derimod mere tvivlsomt, saa sandt det mere er Stridens Æble end Ydunsæblet, som har været anvendt til Kuren.

Fælles for alle *politiske* Revolutioner er deres dramatiske Pessimisme med Hensyn til den bestaaende Samfundsordning og en dertil svarende optimistisk Forventning til den nye Forfatnings Funktioner. De bliver til gennem en mere eller mindre radikal Destruktion af det bestaaende og udløses eksplosivt i det Øjeblik, den sociale Spænding af Folkesjælen har naaet Bristepunktet. Fælles for disse Revolutioner er, at deres Udgangspunkt ligger uden for Individet. Det er *Samfundet*, det betændte Folkelegeme, som skal opereres, saa bliver alt godt, saadan nogenlunde da.

Anelsen om, at der til syvende og sidst bliver et „missing link“ tilbage i Konstruktionen af den nye Folke-lyksalighed, kommer karakteristisk frem i *Mussolinis* Selvbiografi. Italiens Diktator skriver:

„Der er ingen Revolution, som kan forvandle et Menneskes Natur. Hvis der var en saadan, vilde det være den ene-

Pastor Børge Hjerl-Hansen giver her den første af nogle Skildringer af Oxford-Gruppens Felttog i England og den By, hvorfra Bevægelsen har hentet sit Navn. I dette Felttog deltager ogsaa en Gruppe Danske. Thi — skriver Pastor Hjerl-Hansen — Dr. Buchmans Ord er gaaet i Opfyldelse, da han sagde: „Denmark will be shaken“ — Danmark vil blive rystet op.

ste Revolution, som fortjente Navn af en saadan, thi den vilde naa ned til de Bevæggrunde og Begærinster, som behersker menneskelig Handling og forvandler dem!“

Hvilken Lykke for den herskende kaotiske Verdenssituation, hvis den italienske Triumfator paa dette Punkt havde besiddet større Optimisme og bede historisk Viden!

Kristendommen har altid gjort Krav paa at være den efterlyste Revolution, men Kristi Repræsentanter har unægteligt kun i ringe Grad gjort Indtryk paa Verden som Revolutionære, siden dengang en Haandfuld jævne Mænd rejste ud fra en Afkrog af Jordan paa deres store Førers Befaling: „Gaa ud i Alverden og gør alle Folkeslag til mine Disciple“ og med suveræn Ligegyldighed for Modstand, Forfølgelse og Død vandt Ærestitlen hos Datidens Hedninger:

„De, som vender op og ned paa Verden, er kommet hid!“ — Det er ikke

Jesu og hans Apostles Skyld, naar det Budskab, som de betalte Livet for at overrække Menneskeslægten, saa ofte siden er blevet nedsaltet som Konserver for en Kirke bag Fronten i Stedet for at blive ført frem i Døgnets Linie, som Livets Brød og Livets Maal for en kæmpende og hungrende Menneskehed. Kirkens Fornyelse i Verdenshistorien er derfor knyttet til dens Perioder af store Offensiver i Samfundet, hvad enten de skyldtes ydre Forfølgelser eller de indre Kildespring, som fremkalder Vækkelserne. Det er derimod Kristendomsforfalskning, saa ofte Guds Ord, som Biblen kalder „Aandens Sværd“, omsmedes til en teologisk Brodersaks uegnet til at befri Mennesket for Syndens gordiske Knude, knyttet som den er af Livsangstens og Selviskhedens nervøse Hænder.

At der imidlertid er ledende Statsmænd, som i Modsætning til Mussolini stadig tror paa en kristelig Folke-revolution som Slægtens Redning, fremgaar med al ønskelig Tydelighed af Præsident *Roosevelts* nylige Radiobudskab til U. S. A.s lyttende Millioner:

„Intet større kunde ske for vort Land i Dag end en Vækkelse, en kristelig Vækkelse, som vilde skylle gennem vor Nations Hjem og ruske Hjerterne op hos Mænd og Kvinder af alle Konfessioner til en ny Befæstelse af deres Tro paa Gud og deres Overgivelse til hans Vilje med dem og med Verden: Jeg tvivler paa, om der er noget Problem, socialt, politisk eller økonomisk,

Berlingske Aftenavis

som ikke vilde smelte bort i Ilden af en saadan aandelig Vækkelse!"

Kort sagt: Amerikas Præsident be-
kender for Verden, at han i Religio-
nen ser den eneste Redning, men ik-
ke Religion i Almindelighed, men
Kristendom — ikke Kristendom i Al-
mindelighed, men i Særdeleshed —
ikke blot en Vækkelse indenfor Kir-
kens egne Mure, men gennemtræn-
gende hvert Hjem og hvert Arbejds-
omraade i Samfundet, men en saa-
dan forvandlerende Aandsbølge er ikke
mere en Vækkelse — den er *Revo-
lution!*

Denne Udfordring har *Oxford
Gruppen* taget op. Oxford Gruppen er
ikke blot Kirkehistorie, den er Ver-
denshistorie. Den er mere end Væk-
kelse, den er Revolution.

Midt i en raadløs Tid, hvor Jorden
knager paa sine rustne Hængsler, vo-
ver en amerikansk luthersk Præst og
hans Stab at udfordre hele Verden,
baade Parlamentar og Børsere, Folke-
forbund og Rustningskonferencer,
Presse og Radio, men ogsaa Kirker og
Præster med sit Program: *Gudkon-
trol eller Kaos. Revolutionær Kristen-
dom Verdens eneste Haab i Dag.
Hvert Menneske, hvert Land lytter
til og lyder Guds Førelse* — eller: ad
Helvede til! (de sidste tre Ord er
Verdenssituationens Amen hertil.)

Blandt de mange positive Svar paa
Buchman's Udfordring findes Tilslut-
ning fra Statsmænd, Politikere af
alle Farver, samt Førere indenfor In-
dustri, Handel og Arbejderorganisa-
tioner — Mænd, som ved Kendsger-
ningernes Magt har stillet sig paa
Gruppens Side i Kampen for en Re-
konstruktion af Samfundet paa Basis
af aktiv Kristendom.

Til dem derimod, som afviser Ud-
fordringen med et „Manden er gal“,
er der kun at svare indrømmende,
naturligvis er Manden gal — set med
en gal Verdens Øjne. Ellers var der
ikke noget ved ham. Og trænger Ver-
den ikke netop til den Slags „gale“?
De „kloge“ har som bekendt hekset
og herset med Kvaksalverens Fræk-
hed paa det syge Folkelegeme i Aar-
hundreder — alt er prøvet, og alt er
mislykket: blændende Teknik, aande-
lig Kultur, fremskreden Videnskab,
moderne Hygiejne og Sociallovgiv-
ning, Opdragelse og Morallære, hist
og her tilsat en fortyndet Opløsning
af Kristendom — intet har kunnet

redde den lovpriste „Civilisation“ i at
se sin truende Undergang imøde, nu
da Folkedøden og næste Verdenskrig

kappes om at vise deres gustne An-
sigt i Horisonten. Alt er prøvet —
undtagen Lydighed mod Livets Love
— Problemerkens Løsning under Guds
Førelse.

Kristendommen hviler paa den
Forudsætning, at Gud har en Plan
med Verden og med det enkelte Men-
neske, og at Grundskaden i Samfun-
det ikke er materielt, men *moralisk*
bestemt. Skal Verden forvandles, maa
der følgelig begyndes med det enkel-
te Menneske. I sin progressive Logik
tager Programmet sig derfor saadan
ud:

Eet Menneske forvandlet — 1000
Mennesker forvandlet — en Nation
forvandlet — Verden forvandlet.

Det nationale Udsyn for den kon-
struktive Revolution lyder i Buch-
man's Formulering under Gruppens
store Amerikakampagne fornylig saa-
dan:

En sand Patriot er en Mand eller
Kvinde, som sætter alt ind paa at brin-
ge sit Land ind under Guds Kontrol.

Verdensfred vil kun komme gennem
Nationer, som har underlagt sig Guds
Kontrol. Saadanne Nationer vil de-
monstrere, at aandelig Kraft er den
største Magt i Verden.“

Er dette ikke Utopi, „Luftsteg“?
Jeg indrømmer, at Ordet „en kriste-
lig Verdensrevolution“ falder mig
svært paa Tungen, men at Grunden
er svigtende Tro, thi det er en Kends-
gerning, at Hundredtusinder af Men-
nesker og overvejende Ungdom for-
vandles rundt om i Verden i Dag, og
at den nye Aand spores rundt om i
det offentlige Liv — men, der skal
selvfølgelig meget mere til. Fremfor
alt maa Politikere, Pædagoger og
Præster samarbejde med det prakti-
ske Livs Førere indenfor Handel, In-
dustri og med Arbejderorganisatio-
nerne. Hvis *Livsforvandling* vilde naa
at blive det drivende Formaal for
alles Liv, saa vilde enhver Interesse-
modsatning mellem Individ, Klasse
og Nation af sig selv forsvinde, og

„Tusindaarsriget“ være etableret.

Den tiltrængte nye Samfundsord-
ning kan kun blive til, naar den en-
kelte bliver sig sit *Ansvar for de an-
dre* bevidst.

En engelsk Journalist skrev for ny-
lig, at „*uløste personlige Konflikter i
det Liv, som forskellige europæiske
Politikere fører, kan bidrage til vor
Civilisations Sammenbrud!*“

Den træffende Sandhed heri er, at
et Lands Mentalitet er en Afspejling
af den enkeltes Mentalitet, og at den
enkeltes Synd er Nationens Synd.
Hvert Land har saaledes det Førers-
skab, som det fortjener. Den eneste
farbare Vej til Rekruttering af et nyt
politisk Førerskab bliver derfor *Livs-
forvandling i landsomspændende
Maalestok.*

Hvem bliver den dirigerende Kraft
bag dette Førerskab? — Gud.

Hvordan etableres Forbindelsen
med Gud? — ved *fuld Overgivelse.*

Hvordan bliver Guds Førelse kon-
kret? — Ved *Lytten* („Naar Menne-
sket lytter, taler Gud“). — Hvordan
bliver denne Lytten konstruktiv? —
ved *Lydighed*. Hvilke bliver de prak-
tiske Følger af denne Lydighed? Op-
bygningen af et *nyt Samfund.*

Saadan omtrent tager den *revolu-
tionære Kristendoms Filosofi* sig ud.
Den er praktisk og logisk. Selv Skep-
tikere maa indrømme dens „common
sense“ fremfor det herskende foræl-
dede System. Thi ethvert Haab om
at kunne tilvejebringe Fred indadtil
og udadtil i et Land ved Politikere,
som ikke personlig kender til Fred, er
lige saa taabeligt som „at vente gode
Omeletter af daarlige Æg“.

Men ogsaa i den traditionelle *Op-
fattelse af Gud* selv maa der ske en
Revolution. Den største Opdagelse i
vor Tid er ikke Naturvidenskabens
Erobringer i Universets gaadefulde
„no man's land“, men *den Gud, som
taler*. Gud er ikke den fjerne util-
nærmelige Skaber, men en praktisk
Gud og en aktuel Gud, som hellere vil
give Svaret til lyttende og lydige
Mennesker paa Problemer som Ar-
bejdsløshed, Fødselskontrol, Klasse-
kamp, Kaprustning og national Sik-
kerhed end paa Problemer som Cirk-
lens Kvadratur og Vinklens Trede-
ling. Og Menneskeaaandens Higen har
mere nærliggende Formaal end at be-
regne, hvor meget Planeten Venus

fads. mangler